

Yolculuk, Tanrı'nın kitabının başladığı yerde, tüm zamanların en büyük duyurusu ile başlar:

“Başlangıçta Tanrı yeri ve göğü yarattı.” (Yaratılış 1:1)

Tanrı'nın var olduğunu kanıtlamak için hiçbir girişimde bulunulmaz. Tanrı'nın var olduğu meydana olan, aşikar bir gerçektir.

Eğer ıssız bir kumsal boyunca yürürken, kumun üzerinde bir çift taze ayak izine rastlarsanız, içgüdüsel olarak yalnız olmadığınız sonucuna varırsınız. Gördüğünüz bu bir çift ayak izi kendilerini yaratmadılar. Bu ayak izlerini rüzgarın ve suyun oluşturmadığını bilirsiniz. Biri, bu ayak izlerinin oluşmasına neden olmuştur.

Böyle olduğunu bilirsiniz.

Ancak pek çok kişi, ayak izlerinin meydana geldiği kuma ve bu ayak izlerine neden olan insanın varlığına Biri'nin neden olduğunu bilmediklerini ileri sürerler. Yaratığı, bir Yaratıcı olmadan açıklama girişimi konusunda insan, birçok ayrıntılı kuram oluşturmuştur; kimileri, milyarlarca yıl gerilere uzanan bir nedenler dizisi hayal ederler. Ama bir kez “başlangıç” olarak adlandırdıkları noktaya ulaştıklarında, orijinal konuya yanıt verme noktasına yaklaşmış olmazlar: *Yaratığa neden olan nedir?*

Kutsal Yazılar şöyle der: “Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve

Tanrılığı– dünya yaratılalı beri **O'nun yaptıkları ile anlaşılmakta, açıkça görülmektedir.** Bu nedenle özürleri yoktur.” (Romalılar 1:18-20)

Mantık basittir: tasarımı, bir tasarımcıyı gerekli kılar.

Aynı şey nasıl ayak izleri, arabalar ve bilgisayarlar gibi insanlar tarafından oluşturulan şeyler için geçerliyse, aynı şekilde ayaklar, hücreler ve takım yıldızlar gibi mekanizmalar için de geçerlidir. İster çıplak gözle ya da ister bir mikroskop ya da teleskop ile gözlemlensin, evrenin istenilen hale konulamaz karmaşıklığı ve anlaşılması güç düzeni bir Yaratıcıyı ve bir Sağlayıcıyı gerekli kılar.

Bir ayak izi nasıl o ayak izini meydana getiren birini gerektiriyorsa, bir evren de aynı şekilde bir Evreni Yaratan'ı gerektirir.

“Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta.” (Mezmur 19:1)

Peki, o zaman bu Evreni-Yaratan kimdir? O'nun nasıl biri olduğunu nereden bilebiliriz? *Bilebiliriz*, çünkü O, Kendisini *bildirmiştir*.⁹⁴

SONSUZ

Daha önce elektronik posta gönderen birinin şu alaylı sorusunu okuduk: “Tanrı'yı kim yarattı? Ben unutmuyum.” Yanıt verelim: *Hiç kimse*. Tanrı sonsuzdur.

“Başlangıçta **TANRI**” bize, Yaratıcımızın hiç kimseye ve hiçbir şeye benzemediğini öğretir.

“Dağlar var olmadan, daha evreni ve dünyayı yaratmadan, **öncesizlikten sonsuzluğa dek Tanrı sensin.**” (Mezmur 90:2)

Geçmiş, şimdi ve gelecek Tanrı'nın önünde bir hiç gibidir. *Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Var **olmuş**, var **olan** ve **gelecek olan!***” (Vahiy 4:8)

O, sonsuzdur, zamanla sınırlı değildir ve O'na akıl ermez.

Yaratılmış olan bir varlığın Tanrı ile ilgili her şeyi bilmesi imkansızdır ve asla bilmeyecektir. O, “*Yüce ve Görkemli Olan ve **sonsuzlukta yaşayandır.***” (Yeşaya 57:15)

Tanrı, asla değişmez. “*Ama sen hep **aynısın**, yılların **tükenmeyecek.***” (Mezmur 102:27)

DAHA BÜYÜK

Tanrı, hayal edebileceğimiz her şeyden daha büyüktür. Varlığı aşikar olduğu için, sonsuz Olan, Varoluşunu *kanıtlamak* amacı ile nasıl hiçbir girişimde bulunmazsa, aynı şekilde Varoluşunu *açıklamak* amacı ile de hiçbir girişimde bulunmaz, çünkü bizim sınırlı zihinlerimiz zaman, yer ve maddenin dışında var olanı kavrama konusunda yetersizdirler.

Küçük bir çocukken gökyüzüne baktığımı ve yeterince yükseğe ve uzağa yolculuk edebildiğim takdirde, sonunda bir tavana ya da evrenin sonuna geleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bu düşüncelerimdeki hata, hayal ettiğim tavanın karşı tarafında sonsuz uzayın bulunduğunu dikkate almayışımdan kaynaklanıyordu!

Bazı şeyler yalnızca Yaratıcının açıkladığına inanarak anlaşılabilir.

Tanrı'nın tutarlı ve kanıtlanmış Sözü'ne iman etmek, bilgelik ve bilginin en üst düzeyine ulaştıran anahtardır.

*“İman olmadan Tanrı'ya hoşnut etmek olanaksızdır, çünkü Tanrı'ya yaklaşan O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir... Evrenin Tanrı'nın buyruğu ile yaratıldığını, böylece görülenlerin görülmeyenlerden oluştuğunu **iman sayesinde anlıyoruz.**” (İbraniler 11:6,3)*

Modern bilim, “*görülenlerin görülmeyenlerden oluştuğunu*” onaylar. Fizikçiler bize maddenin, görülmeyen atomlardan oluştuğunu, atomların elektronlardan meydana geldiklerini, bu elektronların protonlardan ve nötronlardan oluşan bir çekirdeğin çevresinde hızla döndüklerini, bu proton ve nötronların, maddenin esası olduğu var sayılan ve kısmen elektrik yüklü olan üç çeşit zerrecikten herhangi birinden meydana geldiğini söylerler, bu üç çeşit zerrecikten biri nasıl meydana gelmektedir...? İnsanlık çok şey keşfetmiştir, ama yine de çok az şey biliriz! Bilge olan insanlar, insan zihninin sınırlarını fark ederler.

Bilimin hiçbir zaman kanıtlayabileceği ya da kanıtlayamayacağı “*evrenin Tanrı'nın buyruğu ile yaratıldığıdır.* Bu gerçeği yalnızca Tanrı tarafından bize verilen altıncı-duyu olan **iman** sayesinde *bilebiliriz.*

Yaşamın en önemli konularını ve sorularını “*iman aracılığıyla **anlıyoruz.***” Böyle olmasının nedeni aşikardır:

*“Tanrı, insandan daha **büyüktür.**” (Eyüp 33:12)*

Bakalım bu yüce Olan, Kendisi hakkında başka neler açıkladı?

SINIRSIZ

O, Her Şeye Gücü Yetendir. “*Ey Egemen RAB! Büyük gücünle, kudretinle yeri göğü yarattın. Yapamayacağın hiçbir şey yok.*” (Yeremya 32:17) Yaratıcı, yarattıklarından üstündür. O, bizim düşünebileceğimiz her şeyin üstünde ve ötesindedir.

O, her şeyi bilendir. “*Oturup kalkışımı bilirsin, niyetimi uzaktan anlarsın...*” (Mezmur 139:2) Yaratıcı her şeyi bilir – geçmişi, bugünü ve geleceği. O’nun bilgeliği, zaman ilerledikçe artmaz. “*O’nun anlayışı sınırsızdır.*” (Mezmur 147:5)

O’nun varlığı her yerde mevcuttur. “*Nereye gidebilirim senin Ruhu’ndan, nereye kaçabilirim huzurundan?*” (Mezmur 139:7) Sınırsız Olan, sizinle beraber olduğu aynı anda benimle beraber de olabilir. Cennette meleklerle konuştuğu anda yeryüzündeki insanlar ile de konuşabilir.

O sınırsızdır.

RUH

Bu sınırsız Olan hakkında önemli olan bir başka bilgiyi aktaralım:

“*Tanrı, **Ruh’tur.***” (Yuhanna 4:24)

Tanrı, her yerde her zaman var olan görünmeyen, sınırsız ve kişisel Ruh’tur. Bedene ihtiyaç duymamasına rağmen Kendisini istediği şekilde göstermek için yeterli ve özgürdür. Kutsal Yazılar, Tanrı’nın erkeklere ve kadınlara gözle görülebilir şekillerde görüldüğü çeşitli zamanları yazar – “*birinin bir arkadaşı ile yüz yüze konuştuğu gibi.*” (Mısır’dan Çıkış 33:11)

En Üstün Ruh olan Tanrı, yarattığı ruhsal varlıkların, yaratıldıkları amaca uygun olarak Kendisini tanımalarını, O’na güvenmelerini ve tapınmalarını ister.

“*Baba kendisine böyle tapınanları arıyor. Tanrı Ruh’tur, O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.*” (Yuhanna 4:23-24)

RUHLAR BABASI

Tanrı’nın unvanlarından biri “*ruhlar Babasıdır.*” (İbraniler 12:9)

Tanrı yeryüzünü yaratmadan önce⁹⁵, Kendi göksel evinde O’nunla birlikte yaşamaları için *melekler* olarak adlandırılan, sayısız milyonlarca güçlü, harikulade *ruhsal varlıklar* yarattı. *Melek*, “*haberci*” ya da “*hizmetkâr*” anlamına gelir. Sonsuzluğu paylaşabileceği sevecen bir tebaanın yaşadığı bir krallığa sahip olmayı amaçlayan Tanrı bu ruhları Kendisini tanımaları, O’na tapınmaları, itaat ve hizmet etmeleri ve sonsuza kadar O’ndan keyif almaları için yarattı.

“Tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde **çok sayıda melek** gördüm... sayıları binlerce binler, on binlerce on binlerdi...” (Vahiy 5:11)

Yeniden üretmek için tasarlanmadıklarından, Tanrı başlangıçta, istediği sayıda melek yarattı. Yaratıcıları ile belirli ölçüde bir benzerliği paylaşmalarına rağmen, bu melekler hiçbir şekilde Tanrı ile eşit değillerdi. Tanrı, onlara çok yüksek bir zeka düzeyi verdi. Ve onlara aynı zamanda duygular, bir irade ve Kendisi ile bir iletişim kapasitesi sağladı. Melekler de aynı Yaratıcıları gibi, görünür olmalarını gerektiren bir görev için gönderilmedikleri sürece insanlar tarafından görülemezler.⁹⁶

Tanrı, yaratılmış ruhsal varlıkların bulunduğu krallığında yaratılmamış, sınırsız, her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, sınırsız Ruh’tur.

HER ŞEYDEN ÜSTÜN

“Ruh bir... Rab bir... **her şeyden üstün**, herkesin Tanrısı ve Babası birdir...” (Efesliler 4:4-6)

Her şeyden üstün Olan, zaman ve yer ile sınırlı olmamasına rağmen, evrende, konut kurduğu ve yönettiği belirli bir yer mevcuttur. “*RAB tahtını göklere kurmuştur, O’nun egemenliği her yeri kapsar.*” (Mezmun 103:19) Kral Süleyman, Tanrı’nın büyüklüğü ve yakınlığı hakkında düşünürken, Yaratıcısı’na şu sözlerle dua etti:

“Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen, göklere, **göklerin göklerine** bile sığınmazsın.” (1. Krallar 8:27)

Kutsal Kitap, üç farklı *gökyüzünden* söz eder. Bunlardan iki tanesi insan tarafından görülebilir; bir tanesi görülemez.

Atmosferik gökyüzü – başlarımızın üzerindeki mavi gökyüzü.

Yıldızlar arasındaki mesafelere ait gökyüzü – Tanrı’nın gezegenleri ve yıldızları yerleştirmiş olduğu karanlık uzay.

Ve *göklerin gökleri* – Tanrı’nın konut kurmuş olduğu çok parlak alan. Yaratıcımızın bu göksel evi ve meleklerin bulunduğu bu alan aynı zamanda *en yüksek gökler, üçüncü gök, Baba’nın evi, O’nun konutu, Cennet* ve sadece basit olarak *Gök* olarak da adlandırılır.⁹⁷

“Rab **göklerden** bakar, bütün insanları görür. **Oturduğu** yerden, yeryüzünde yaşayan herkesi gözler. Herkesin yüreğini yaratan, yaptıkları her şeyi tartan O’dur.” (Mezmun 33:13-15)

TANRI TEKTİR

Kutsal Kitap'ın ilk ayeti, yalnızca bir Tanrı'nın var olduğunu onaylar:
“Başlangıçta **Tanrı**.”

Hem Eski hem de Yeni Antlaşma Yazıları şunu beyan ederler: “*Tanrımız Rab, tek Rab'dir.*” (Yasa'nın Tekrarı 6:4) “**Tanrı tektir.**” (Romalılar 3:30)

Tanrı TEKTİR.

Tanrı'nın rakibi yoktur. Tanrı'nın eşi yoktur.

Bu konu teolojik terimlerle *monoteizm* olarak adlandırılır: yalnızca tek bir Tanrı'ya inanmak. Monoteizm, *politeizm* (çok sayıda tanrı ve tanrıçalara inanmak) ve *panteizm* (Tanrı'nın her şey ve her şeyin Tanrı olduğu inancı) ile tam bir karşıtlık içindedir. Politeist ve panteistler, Yaratıcı ve O'nun yarattığı arasındaki farklılığı bulanıklaştırırlar. Ve bunun bir sonucu olarak Tanrı'nın, karakter özelliklerine sahip bir kişilik olduğunu inkar ederler.

BİLEŞİK

“Başlangıçta **Tanrı**” ifadesi, bir ilk gerçektir, ama *öz bir gerçek değildir.*

Sınırsız Olan, basit değildir. Tanrı, bileşiktir. Tanrı'nın tekliği, çok boyutlu bir tekliktir. Grameri tekil (bir), çift (yalnızca iki), ve çoğul (üç ya da daha fazla) isim şekillerine sahiptir. *Elohim* gramer açısından çoğuldur, ama tek bir anlama sahiptir.

Tek gerçek Tanrı, kapasiteleri yönünden bileşik ve sınırsızdır. Kutsal Yazılar'ın ilk üç ayeti şunu beyan ederler:

“Başlangıçta **Tanrı**, (çoğul isim) *göğü ve yeri yarattı* (tekil fiil çekimi). *Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklar ile kaphydı. Tanrı'nın Ruh'u suların üzerinde dalgalanıyordu. Sonra TANRI, 'Işık olsun' diye BUYURDU ve ışık oldu.*”
(Yaratılış 1:1-3)

Böylece, Tanrı Kitabının açılış ifadesi, bize O'nun yaratma işini *nasıl* yaptığını açıklar. Tanrı, yaratma eylemini *Ruhu ve Sözü* aracılığıyla tamamladı.

Önce, *Tanrı'nın Kendi Ruhu*, O'nun buyruklarını yerine getirmek için gökten aşağı gönderildi. Bir güvercinin yuvasının üzerinde süzülmesi gibi “**Tanrı'nın Ruhu**” yeni doğan dünya üzerinde “*dalgalanıyordu.*” İbranice'de “*Ruh*” için kullanılan

sözcük, “*ruah*”tır; *ruh*, *soluk* ya da *enerji* anlamına gelir. Bu “*Tanrı'nın Ruhunu*”Tanrı'nın Kendisinin enerji veren varlığıdır.

“**Ruhun'u** (*ruah*) gönderince var olurlar. (Mezmur 104:30)

Sonra *Tanrı konuştu*. Yaratılış kitabının ilk bölümü on kez aynı ifadeye yer verir: “*Tanrı buyurdu...*” *Tanrı konuştuğu zaman, buyurduğu şey yerine geldi*.

“Gökler **Rab'bin Sözü ile** ve *gök cisimleri ağızından çıkan soluk (ruah) ile yaratıldı.*” (Mezmur 33:6)

Tanrı dünyayı, Sözü ve Ruhunu aracılığıyla yarattı.

İLETİŞİM KURAN

Tanrı'nın her şeyi *konuşarak* yarattığı gerçeği, bize Tanrı hakkında başka bir şey daha öğretir.

Tanrı iletişim kurar.

Yaratılış gerçekleşmeden önce iletişim vardı.

“Başlangıçta **Söz** vardı. **Söz**, Tanrı ile birlikteydi ve **Söz Tanrı'ydı**. **Başlangıçta O Tanrı ile birlikteydi.**” (Yuhanna 1:1-2)

Bu “*Söz*” kelimesi, Yunanca'daki *logos* kelimesinden gelir, anlamı; *düşüncenin ifade edilmesidir*.⁹⁸ Kutsal Yazılar'da *Logos* Tanrı'nın kişisel unvanlarından biridir. *Söz*, Tanrı ile birdir.

Her şey *Söz* aracılığıyla yaratıldı.

Tanrı, yalnızca *düşünerek* dünyayı var edebilirdi ve bir an içinde her şey yerine gelir ve işler durumda olurdu. Ama Tanrı böyle yapmadı. O, düşüncelerini *ifade etti*. *Tanrı konuştu*.

Söz, konuşarak, dünyayı altı günlük bir düzen içinde var etti.

Her Şey Gücü Yeten'in görevi tamamlamak için altı güne *ihtiyacı* var mıydı?

Hayır, zaman ile sınırlı Olmayan, herhangi bir zaman miktarına ihtiyaç duymaz. Ama yine de, Tanrı dünyamızı bu şekilde yaratarak yalnızca yedi günlük bir hafta oluşturmadı,⁹⁹ aynı zamanda bize O'nun kişilik ve karakterini tanımamız için anlayış da sağladı. Bu sağlayışı önemlidir, çünkü tanınmayan bir Tanrı'ya güvenilemez, itaat edilemez ve tapınılamaz.

Şimdi Yaratıcının Kendisi tarafından anlatılan yaratılış öyküsüne bakalım, bu öyküye kulak verelim ve ondan öğrenelim.

1. GÜN: IŞIK VE ZAMAN – TANRI KUTSALDIR

“Tanrı, ‘Işık olsun’ diye buyurdu ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı. Işığa ‘Gündüz’, karanlığa ‘Gece’ adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.” (Yaratılış 1:3-5)

Birinci günde Tanrı, yaratılış sahnesine ışığı getirdi. Ve böylece zamanı da oluşturdu, yeryüzü yirmi dört saatlik devrine başladı: günü ve geceyi düzenleyen astronomik saat. Ama Tanrı, güneşi, ayı ve yıldızları dördüncü güne kadar yaratmadı.

Bir zamanlar bilim adamları, *güneş* var olmadan *ışığın* var olmasının bilimsel açıdan imkansız olduğu konusunda tartışmışlardı. Ancak artık bu tartışma sona ermiş durumdadır. Bugün yaratılış hakkındaki kayıtlara inanmayan bilim adamları bile ışığın, yeryüzünün güneşinden önce ve ondan bağımsız olarak var olduğunu öne sürerler.¹⁰⁰

Yaratıcı, yeryüzünün *ışık-taşıyıcılarını* (4. Gün) yaratmadan önce *ışığı* yaratarak (1. Gün), Kendisinin, ışığın –fiziksel ve ruhsal– yaratılmamış Kaynağı olduğunu gösteriyordu. O olmadığı takdirde yalnızca karanlık mevcut olurdu.

Kutsal Yazılar’da yolumuza devam ederken, sürekli olarak Işığın Kaynağı ile karşılaşacağız ve bu karşılaşma, Tanrı halkının “*çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinimleri olmayacağı, çünkü Rab Tanrı’nın onlara ışık vereceği*” Cennete bir göz attığımız zaman doruk noktasına ulaşacak. (Vahiy 22:5)

Işık, en iyi düşünebilen zihinler için bile bir sır olarak kalır. Fizikçilerin ışığın ne *yaptığı* hakkında biraz bilgileri vardır, ama ışığın ne *olduğunu* çok az anlarlar. Bilim alanında ışık *mutlak* ve *sonsuzdur*. Saniyede 300.000 kilometre (186.000 mil) hızla ilerler. Ünlü fizikçi Albert Einstein $E=mc^2$ (enerji eşittir kütle çarpı ışık karesinin hızı) keşfinde bulunduğu zaman, müthiş ve dehşet verici atom nükleer çağı başladı. Işık, bulunduğu çevre tarafından etkilenmez. Kötü kokan bir çöp kutusunun üzerinde parlayabilir, ama ışığın kendisi bulunduğu çevreye rağmen temiz kalır. Işık karanlık ile birlikte var olamaz. Karanlığa üstün gelir.

Işığın Kaynağı olan Tanrı, *nihai mutlak ve sonsuzdur*. O’nun huzurunda yaşayabilmek için donatılmamış olan bir varlık, O’nun görkemini müthiş ve korku verici bulur.

Tanrı saf ve kutsaldır.

Kutsal sözcüğünün anlamı, *ayrılmış* ya da *başka*'dır. Tanrı, *başka Olan*'dır. O'nun gibisi yoktur. O'nun Cennetteki göz kamaştırıcı tahtını çevreleyen melekler sürekli şöyle bağırlar: "*RAB, kutsal, kutsal, kutsaldır!*" (Yeşaya 6:3) Kutsallık, Tanrı'nın, Yazılarda vurgulama amacı ile peş peşe üç kez tekrarlanan tek özelliğidir. O kutsaldır, "*yaklaşılması imkansız ışıktadır.*" (1. Timoteos 6:16)

Tanrı, kötü ile bir arada var olamaz. O, ışığı karanlıktan ayırır. Yalnızca saf ve doğru varlıklar O'nunla birlikte oturabilirler.

"Tanrı ışıktır. O'nda hiç karanlık yoktur. O'nunla paydaşlığımız var deyip de karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş, gerçeğe uymamış oluruz." (1. Yuhanna 1:5-6)

Yaratılışın ilk günü Tanrı'nın *kutsal* olduğunu beyan eder.

2. GÜN: HAVA VE SU – TANRI HER ŞEYE GÜCÜ YETENDİR

"Tanrı, 'Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın' diye buyurdu. Ve öyle oldu. Tanrı gökkubbeyi yarattı. Akşam oldu, sabah oldu ve ikinci gün oluştu." (Yaratılış 1:6-8)

Yaratılışın ikinci günü, tüm canlı organizmaların bağımlı olduğu iki unsur üzerinde odaklanır: hava ve su.

İbranice'deki *gökkubbe* sözcüğü, içinde atmosfer ve bulutların yerleştirilmiş olduğu ve yıldızların görülebileceği başlarımızın üzerindeki büyük kemerli geniş alana işaret eder. Oksijen ve nitrojen, su buharı ve karbon dioksit, ozon ve diğerleri gibi atmosferin mükemmel dengelenmiş gaz bileşimi üzerinde düşünün. Karışımı değiştirdiğiniz an ölürüz. Tanrı, ne yaptığını biliyordu.

Üzerimizdeki atmosferin içinde asılı duran trilyonlarca su buharının ağırlığını aklınıza getirin. Hangi bilgelik ve güç, hava ve suyun bu kusursuz bileşimini yalnızca konuşarak yaratabilir ve koruyabilirdi?

"O söyleyince her şey var oldu; O buyurunca her şey belirdi." (Mezmun 33:9)

Yaratılışın diğer her günü gibi ikinci günü de bize Yaratıcımızın **gücünün her şeye yettiğini hatırlatır.**

3. GÜN: TOPRAK VE BİTKİLER – TANRI İYİDİR

"Tanrı, 'Göğün altındaki sular bir yere toplansın, kuru toprak görünsün' diye buyurdu ve öyle oldu...Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Tanrı, 'Yeryüzü bitkiler,

tohum veren otlar, türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları üretsinsin diye buyurdu... Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:9-12)

Tanrı, üçüncü günde toprağı sulardan ayırdı ve tüm bitkilerin var olmalarını buyurdu. “*Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.”* O, gezegenimize, tam yeterli olacak miktarda suyu yerleştirdi. O günden bu yana asla tekrar su eklemesi gerekmedi.¹⁰¹

Tanrı, her bitkiyi ve ağacı tohum vermesi ve *türüne göre* sebze ya da meyve üretmesi için meydana getirdi. Tanrı tüm bu yiyecekleri neden yaptı? Bu yiyecekleri yaptı, çünkü “*üzerinde yaşansın diye dünyayı biçimlendirdi.”* (Yeşaya 45:18) Yeryüzü, güneş sistemimizin içinde eşsizdir. Yeryüzü, yaşamı desteklemek ve zenginleştirmek için tasarlanmış olan tek gezegendir.

Örneğin, bitkilerden elde ettiğimiz bazı yararlı ürünleri düşünün: yaşam için gerekli olan oksijen, besleyici sebzeler, lezzetli meyveler, sıcaklarda bizi tazeleyen ağaç gölgeleri, yararlı ormanlar, gerekli ilaçlar, renkli ve kokulu çiçekler, güzel manzaralar ve daha pek çok şey.

Yiyecek konusuna gelince, Tanrı yememiz için yalnızca birkaç şey yaratmış olabilirdi – muz, fasulye ve pirinç gibi. Bu yiyeceklerle yaşayabilirdik. Ama Tanrı böyle yapmadı. Bilim adamları yeryüzünde yiyecek ve hayvan yemi olarak kullanılan iki milyon çeşit bitki bulunduğunu söylüyorlar.

Yaratılış kitabının 1. bölümünde Tanrı yedi kez, yarattıklarının “*iyi*” olduğunu söyler. Kutsal Yazılar’da yedi rakamı mükemmelliği sembolize eder. Tanrı’nın yaptığı her şey mükemmellik derecesinde iyiydi.

Çünkü Tanrı mükemmel derecede iyidir.

“Tanrı...zevk almamız için bize her şeyi bol bol verir.” (1. Timoteos 6:17)

Üçüncü gün bize, Tanrı’nın **iyi** olduğunu öğretir.

4. GÜN: GÖĞE AİT IŞIKLAR – TANRI SADIKTIR

“Tanrı şöyle buyurdu: ‘Gök kubbede gündüzü gecedan ayıracak, yeryüzünü aydınlatacak ışıklar olsun. Belirtileri, mevsimleri, günleri, yılları göstereyim.’ Ve böyle oldu. Tanrı, büyüğü gündüze, küçüğü geceye egemen olacak iki büyük ışığı ve yıldızları yarattı.” (Yaratılış 1:14-16)

Dördüncü gün, bir düzen Tanrı’sını açıklar. O, “*gündüz ışık olsun diye güneşi sağlayan, gece ışık olsun diye ayı, yıldızları düzene koyan*” (Yeremya 31:35) Tanrı’dır.

Geceleri yıldızların düzeni, karada ve denizde yolculuk edenlere güvenilir bir harita sağlar. Gündüzleri ise güneş, günlere ve yıllara güvenebilecekleri ışığı verir.

Güneş ve yıldızlar gibi yeryüzünün ayı da kendisini Yaratana güvenebileceğine sürekli tanıklık eder. Tanrı, ayı “*göklerde güvenilir bir tanık*” (Mezmur 89:37) olarak adlandırır. Gezegen ay yeryüzünün her konumundan sürekli yeryüzüne bakar, asla sırtını çevirmez.¹⁰² Bir saat dakikliği ile büyür ve küçülür. Ay sadıktır, çünkü onu yaratan sadıktır.

Tanrı sadık olduğu için *yapamayacağı* bir şey vardır. Kendi doğasına aykırı davranamaz ve kendi yasalarını önemsememesi mümkün değildir. “*Biz sadık kalmasak da O sadık kalacak, çünkü kendi özüne aykırı davranamaz... Tanrı'nın yalan söylemesi imkansızdır.*” (2. Timoteos 2:13; İbraniler 6:18) Pek çok kişi Tanrı'nın çok büyük olduğu için, Kendi karakterine aykırı olanı yapabileceğini ya da sözünden dönebileceğini düşünür. Ama Tanrı “büyüklüğü” böyle tanımlamaz.

Tanrı'nın karakterinde *döneklik* yoktur. *Sadakat* vardır. Gezegenlerin ve takımyıldızların sabit düzeni gibi Yaratıcımız ve Tedarik Edenimiz Kendisine Güvenilendir.

O'na güvenebilirsiniz.

“*Her nimet her mükemmel armağan yukardan, kendisinde **değişkenlik** ya da döneklik gölgesi olmayan **Işıklar Babasından** gelir.*” (Yakup 1:17)

Yaratılışın dördüncü günü Tanrı'nın **sadık** olduğuna tanıklık eder.

5. GÜN: BALIKLAR VE KUŞLAR

Tanrı, beşinci günde sınırsız bilgeliği ve gücü ile denizde ve gökte yaşamaları için her türlü canlı varlığı yarattı ve onlara kendilerine özgü çevrelerde yeterli olacakları biçimde donanım sağladı – suyun içindeki balıklara solungaçlar ve yüzgeçler ve havadaki kuşlara hafif kemikler ve tüyler verdi.

“*Tanrı, ‘Sular canlı yaratıklar ile dolup taşsın, yeryüzünün üzerinde gökte kuşlar uçuşsun’ diye buyurdu. Tanrı büyük deniz canavarlarını, sulara kaynaşan canlıları ve uçan çeşitli (türüne göre) varlıkları yarattı. Bunun iyi olduğunu gördü.*” (Yaratılış 1:20-21)

“*Sular, canlı yaratıklar ile kaynaşsın*” ifadesindeki yazılış tarzına dikkat edin. *Kaynaşmak*, “çok dolu, sıkı sıkıya dolu” anlamına gelir. Mikrobiyolojistler bize, havuz suyunun tek bir damlasında milyonlarca canlı mikro organizmaların bulunabileceğini ve bunların çoğunun daha büyük hayvanlar kadar karmaşık olabileceklerini bildirirler!

Okyanusun inanılmaz bir düzene sahip yaratıklarından en büyüğü olan mavi balinanın tek besini planktonlardır – denizde yüzen ufak bitkiler ve hayvancıklar.

Okyanus, Tanrı'nın yaşayan mucizelerinin çok büyük bir koleksiyonudur.

Aynı şey, gökte uçan, insanı şaşırtacak kadar çok çeşitli türdeki kuşlar için de söylenebilir.

Aynı zamanda, “*türüne göre*” ifadesine de dikkat edin Bu sözcükler, Yaratılış kitabının birinci bölümünde her tür canlı organizmanın dengesini beyan ederek tam on kez tekrar edilirler. Yaşam Yazarı, her bitkinin ve yaratığın “*kendi türüne göre*” üremesi gerektiğini buyurdu. İnsanın evrim kuramı, bu değişmeyen doğal yasaya karşıdır. Her tür yaşayan canlının içinde dönüşmeler, değişmeler ve uyarlamalar meydana gelse de, hiçbiri Yaratıcı tarafından konulmuş olan farklı sınırların ötesinde “evrim geçiremezler”. Fosiller hakkındaki kayıt buna tanıklık eder.

Yaşam olarak adlandırılan bu eşsiz enerjinin tek Kaynağı ve Sağlayıcısı yalnızca Tanrı'dır. O'nun olmadığı takdirde, var olan tek şey ölümdür.

*“Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı. **Yaşam O'ndaydı.**”* (Yuhanna 1:3,4)

Beşinci günde yaratılan bol sayıdaki canlı yaratıklar bize, Tanrı'nın **yaşam** olduğunu öğretirler.

6. GÜN: HAYVANLAR VE İNSAN – TANRI SEVGİDİR

Altıncı günün başlangıcında Yaratıcı, on binlerce hayranlık verici memelileri, sürüngenleri ve böcekleri yarattı:

“Tanrı çeşit çeşit (türüne göre) yabanıl hayvan, evcil hayvan, sürüngen yarattı. Bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:25)

Tanrı, bazılarını küçük bazılarını büyük olarak hepsini, her birine yaşamak ve doğal dünyaya katkıda bulunmak için gerekli olan sezgisel bilgiyi vererek yarattı; her biri kendi benzerliğindeki soyunu üretecek ve yavrusu ile ilgilenecekti.

Tanrı hayvanlar krallığını yarattığı zaman her şey “*iyiydi.*” Ortada hiçbir kötülük yoktu ya da henüz hiç kan dökülmemişti. Hayvanların yalnızca sebze ve meyve yiyerek yaşamaları tasarlanmıştı.

Tanrı, “*Yabanıl hayvanlara, gökteki kuşlara, sürüngenlere –soluk alıp veren bütün hayvanlara– yiyecek olarak yeşil otları veriyorum.*” (Yaratılış 1:30) Yaratığın-yaratığı-yediği yiyecek zinciri oluşmamıştı. Düşmanlık ve korku bilinmiyordu. Yaratılan her şeyden Tanrı’nın iyiliği yansiyordu. Bir aslan, bir kuzuya sürtünerek geçiyor ve bir kedi ile kuş bir arada olmaktan zevk alıyorlardı. Dünyada, kusursuz bir esenlik hüküm sürmekteydi.

Tanrı’nın, hayvanları yaratması sona erdiğinde sıra O’nun baş yapıtı yaratmaya geldi: *erkek ve kadın*. Tanrı’nın planı, insanların, sevginin görkemli, sevinçli ve sonsuz krallığında Kendisine adanmış bir tebaa olarak yaşamalarıydı.

Sevgi, Yaratıcımız için bir eylemden çok daha fazlasıdır. Sevgi, O’nun *özüdür*.

“*Tanrı sevgidir.*” (1. Yuhanna 4:8)

Tanrı’nın altıncı gündeki yaratma eylemleri O’nun **sevgi** olduğunu beyan ederler.

“YARATALIM”

Tanrı sevgi olduğu için sevgisinin hedefi ve alıcıları olacak olan insanlar için güzel bir dünya yarattı. Ve böylece altıncı günde:

“*Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi.*” (Yaratılış 1:26)

Durun bir dakika! Bekleyin! Bu da ne? Tanrı, gerçekten, “*İnsanı **Kendi benzeyişimizde yaratalım***” dedi mi?

Tanrı TEK olduğuna göre, o zaman “BİZ” ve “BİZİM” sözcükleri kimi belirtmektedirler?

Tanrı kiminle konuşuyordu?